

מזת'קזת הכזרשה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

מעשה של חסד שהציל גשמה אבודה

פּרָשְׁתְּנוּ פּוֹתַחַת בְּמִצּוֹת הַדְּלָקָה הַמְּנוּרָה עַל יְדֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן, וְאָמְרוּ חֲזו"ל "שְׁבַעַת שְׁחֻלְשָׁה דַעְתּוֹ שֶׁל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן עַל שֶׁלֹּא הִשְׁתַּתַּף בְּחֻנְכַת הַמִּזְבֵּחַ עִם שְׂאֵר הַנְּשִׂאִים, אָמַר לוֹ הַקַּב"ה שֶׁלֹּא גְדוּלָה מִשְׁלָהֶם, שְׂאֵתָה מְדַלֵּק וּמְטִיב אֶת הַנְּרוֹת", אֲפָשֶׁר לְבָאֵר בְּזֶה שְׂאֵהֲרֹן הַכֹּהֵן הִיָּה אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, וְתַמִּיד חָפֵשׁ כִּיצַד לְרוֹמֵם וּלְחַזֵּק אֶת הַבְּרִיּוֹת, וְזֶה גַם עֲנִין הַנְּרוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב 'נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם' שְׂאֵהֲרֹן הִיָּה מַעֲלָה וּמְרוֹמֵם אֶת מִי שֶׁנִּחְלַשׁ בְּדַעְתּוֹ, וְזֶה שְׂאֵמֵר לוֹ הַקַּב"ה שֶׁלֹּא גְדוּלָה מִשְׁלָהֶם, עַל דֶּרֶךְ מַה שְׂאֵמֵרוּ חֲזו"ל גְּדוּלָה הַכִּנְסַת אוֹרְחִים יוֹתֵר מִקְבַּלַת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, כִּי שְׁלֵמוֹת עֲבוּדַת ה' הִנֵּה כְּאֲשֶׁר אָדָם דּוֹאֵג וּמְסִיעַ לְבַנְי אָדָם:

וְנִבְיָא כְּאֵן סְפוּר נִפְלֵא מִמְּלַמֵּד אַחַד בַּעֲנִין זֶה:

אֲנִי מְלַמֵּד שְׁנַיִם רַבּוֹת בְּאַחַד מִתְּלַמוּדֵי הַתּוֹרָה בִּירוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְשׁ, בְּשָׁנָה הַשְּׁלִישִׁית מֵאֲזַ שֶׁהִתְחַלַּתִּי לְלַמֵּד הִיָּה לִי יָלַד בְּכַתָּה בְּשֵׁם יוֹסֵלָה שְׁמַהִיּוֹם הָרֵאשׁוֹן הַבְּנָתִי שֶׁתִּהְיֶה לִי הַתְּמוּדָדוֹת לֹא קָלָה עִמּוֹ, בְּדֶרֶךְ כָּלל בִּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן כָּלָם מְמַשְׁמְעִים וּמִתְנַהֲגִים כְּרֵאֲוֵי וּמְשַׁתְּפִים פְּעֵלָה, אֲבָל הוּא הִיָּה בַּעוֹלָם מְשֻׁלָּה, הַרְגֵּשְׁתִּי שֶׁהוּא לֹא מִתְחַבֵּר לְמַה שְׂאֵמֵרְתִּי, אַחֲרַי כְּפֹה יָמִים רֵאֲוֵי שֶׁהִמְצַב לֹא מִשְׁתַּפֵּר, קָרָאתִי לוֹ בְּסִיּוֹם הַלְמוּדִים וְשֵׁאֲלַתִּי אֹתוֹ הֵאָם הוּא הִנֵּה בְּכַתָּה, הוּא הַשִּׁיב לִי שֶׁכָּל טוֹב וְלֹא רָצָה כ"כ לְדַבֵּר יוֹתֵר. נִסִּיתִי לִיצֹר קֶשֶׁר עִם אָבִיו אֲבָל הוּא הִתְחַמַּק מִמֶּנִּי וְלֹא יָצָא לִי לְשׁוּחַח עִמּוֹ כְּרֵאֲוֵי עַל

<<

לקח מהפרישה

האם אנו מהמתאוננים או מהנאמנים?

אֲנִי מְלַמֵּד מִכָּה שְׁנַיִם אֲנָשִׁים יְכוּלִים לְרֹאוֹת אוֹתוֹ דְּבַר וּלְחִיּוֹת אֶת אוֹתָהּ מְצִיאֹת, הָאֶחָד יֵרָאֵה זֹאת בַּעֲיֵן טוֹבָה, וְהַשֵּׁנִי יֵרָאֵה רַע, יִקְנֹטֵר וְיִרְגִישׁ שֶׁעָשׂוּ לוֹ עוֹל. וְזֶה מַה שֶׁהַתּוֹרָה מְבַאֵרַת בְּפָרְשְׁתְּנוּ אֶת הַנְּאֻמָּנוֹת הָרֵאֲוִיָּה לְכָל אַחַד וְהַתְּבַדְלוֹת מִדְּרָכֵי הַמִּתְאֻנְנִים.

וְזֶה שֶׁכְּתַב רש"י בְּשֵׁם הַסְּפָרִי: "אִין מִתְאֻנְנִים אֵלָא לְשׁוֹן עֲלִילָה, מְבַקְשִׁים עֲלִילָה הַאִיָּד לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוּם".

וּבְפָרְשִׁיּוֹת הַבָּאוֹת אֲנִי רוֹאִים עַל הַמְּרַגְלִים וְקָרַח, וְהַמְּחַנֶּה הַמְּשַׁתֵּף שְׁבַכְלָם שֶׁהֵם רָאוּ רַע, שֶׁחָפְשׁוּ לְהִתְלוֹנֵן וּלְהִתְמַרְמֵר וְלֹא רָאוּ אֶת כָּל הַטוֹב שֶׁכֵּן יֵשׁ לָהֶם. וְהַתּוֹרָה מְפָרֶטֶת בְּאַרְיִכוֹת אֶת כָּל הַפְּרָשִׁיּוֹת הַלְלוּ, לְלַמֵּדֵנוּ שֶׁנִּזְהָר מֵאֵד מִלְּרֹאוֹת רַע, כִּי מִי שֶׁמְחַפֵּשׁ רַע, מִי שְׂרוּצָה לְהִתְלוֹנֵן - הוּא תַּמִּיד יִמְצָא עַל מַה לְהִתְלוֹנֵן; וְלַהֲפֹךְ, מִי שֶׁיִּחַפֵּשׁ טוֹב וְהוּא יֵרָאֵה טוֹב תַּמִּיד - הוּא יִהְיֶה חַיִּיבִי וְהוּא יִשְׂמַח בְּחֻלְקוֹ הַטוֹב.

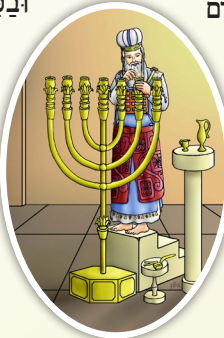
חֲזו"ל דוֹרְשִׁים עַל הַפְּסוּק 'מוֹצִיא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת' - אֵל תִּקְרֵי 'בְּכוֹשְׁרוֹת' אֵלָא 'בְּכִי וְשִׁירוֹת'; מֵאֵן דְּבַעֲי - בְּכִי, וּמֵאֵן דְּבַעֲי - אֲמַר שִׁירָה. בְּכָל שְׂדוּךְ וּבְכָל עֵסֶק וּבְכָל מַעֲשֵׂה יֵשׁ גַּם קְשִׁיִּים וְגַם שְׂמֻחָה, וְהָאָדָם בּוֹחֵר מִמָּה לַעֲשׂוֹת עֵסֶק - הֵאָם לְהַגְדִּיל אֶת הַקְּשִׁי בַּעֲיֵנֵינוּ וְלִרְאוֹת רַע וּלְהִתְלוֹנֵן, אוֹ לְרֹאוֹת אֶת כָּל הַטוֹב שֶׁכֵּן יֵשׁ, וּמִמִּילָא הַקְּשִׁיִּים יִתְגַּמְדוּ. הַעוֹלָם הַזֶּה

<<

פּרָשְׁתְּנוּ עוֹסְקַת בְּנְאֻמָּנוֹת מִצַּד אַחַד וּבְמִתְאֻנְנִים מִצַּד שֵׁנִי, שְׂדַבְרִים אֵלוֹ הֵם יְסוּדוֹת עֲקָרִים לְחַיֵּינוּ, עַל כֵּן נַעֲמִיק בָּהּ מַעֲט לְפִי סוֹדֵר הַפְּרָשָׁה וְנִלְמַד אוֹרְחוֹת חַיִּים: בְּסוֹף הַפְּרָשָׁה הַקּוֹדֶמֶת נֵאֶמַר שֶׁמּוֹשֶׁה רַבְּנוּ שָׁמַע אֶת קוֹל ה' מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוֹבִיִּים שֶׁמְסַמְלִים לְנְאֻמָּנוֹת, כְּמוֹ שְׂאֵמֵרוּ חֲזו"ל שֶׁבְּזִמְנוֹ שְׁכָלל יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ אֶת רְצוֹן ה' - הַכְּרוֹבִיִּים הֵיוּ מַעוּרְרִין זֶה בְּזֶה וְסַמְלוּ עַל הַנְּאֻמָּנוֹת שֶׁלְּנוּ לְקַב"ה

שֶׁנִּמְדַּדַּת עַל יְדֵי הַקְּשֶׁר שְׁבִין אָדָם לְחַבְרוֹ וּבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, שֶׁעַל יְדֵי כֶּה מַעֲשִׂינוּ רְצוֹיִן לְפָנֵי ה'. וּמּוֹשֶׁה שָׁמַע אֶת קוֹל ה' דוֹקָא מִבֵּין הַכְּרוֹבִיִּים, וּבְזֶה הִיָּה לְמוּד לְכָלל יִשְׂרָאֵל עַל הַנְּאֻמָּנוֹת שֶׁל מוֹשֶׁה כְּלַפֵּי אִשְׁתּוֹ, שֶׁגַּם מַה שֶׁפָּרֵשׁ מִמֶּנָּה הִיָּה עַל פִּי ה'.

וְאִף מַה שֶׁמּוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אָמְרוּ "הִרְק אֶדְּ בְּמוֹשֶׁה דְּבַר ה' הֲלֹא גַם בָּנוּ דְּבַר", נִתְּכַנְּנוּ לומר שְׁכִינּוֹן שֶׁגַּם עִמָּם דְּבַר ה' וּבְכָל זֹאת לֹא נִצְטוּנָה אַהֲרֹן לְפָרֵשׁ מֵאִשְׁתּוֹ - בְּיַדֵּי שֶׁשְׁבַעִים הַזְּקֵנִים לֹא יִצְטָרְכוּ לְפָרֵשׁ הַיּוֹת שֶׁמּוֹשֶׁה לְבַד נִצְטוּנָה בְּכֶה עַל פִּי ה'. וְכִיּוֹן שֶׁהִיָּה בְּכָלל יִשְׂרָאֵל מִתְאֻנְנִים שֶׁלֹּא יְבִינוּ אֶת כּוֹנֵת מְרִים וְאַהֲרֹן וְיִחַשְׁבוּ שֶׁמּוֹשֶׁה עָשָׂה זֹאת שֶׁלֹּא כְּרָצוֹן ה', כְּשֵׁם שְׂאֵנוּ רוֹאִים בְּהַמְשָׁךְ הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁהִתְלוֹנְנוּ עַל מוֹשֶׁה, לְפִיכֶה אָמַר ה' לְמִרְיָם וְאַהֲרֹן, שֶׁהִיָּה אֲסוּר לָהֶם לְדַבֵּר כֶּה עַל מוֹשֶׁה, כִּי אֲנָשִׁים יְכוּלִים לְפָרֵשׁ זֹאת שֶׁלֹּא כְּרֵאֲוֵי.

שבעים זקנים שהיו השוטרים במצרים וקבלו מכות מהמצרים ושתקו מרב רחמים על כלל ישראל, ללמד שכנגד המתאוננים יש את התלמידים הנאמנים של משה, שגם בזמנים הקשים של שעבוד מצרים הם לא התרעמו, ולפיכך הם נבחרו ללמד את כלל ישראל עיו טובה מה היא.

אחר כך נאמר שאלדד ומידד התנבאו שמשה רבנו לא יכנס לארץ ישראל, ומשה רבנו בעינו הטובה שמח בהם למרות שפספסו מאד להכנס לארץ ישראל, כי משה היה נאמן לה' וקבל את רצון ה' בכל לבו. וזה שמשה אמר "מי יתן כל עם ה' נביאים", הלאי שפכם יהיו קרובים לה'. ללמדנו שנאמנות ועין טובה שלובים זה בזה, כאשר אדם מאמין שה' הולך אתו ודואג לו, הוא שמח שיהיה לכלם, ברם כאשר אדם חסר אמונה יש לו עין צרה, כי הוא כל הזמן חושב ודואג שלא יקחו לו.

פרשה נפלאה זו צריכה להיות נר לרגלנו: כל אחד עובר בחיים זמנים של קשי, והעבודה שלנו להיות מהתלמידים של משה, להשאיר נאמנים לה', ולא להגרר אחר המתאוננים שראו תמיד רע. אדם שהוא כפוי טובה, יבליט תמיד את החסרונות ויחפש תמיד מה יש לאחרים יותר ממנו, ותמיד הוא ימצא ויחשב למה אין לי מה שיש לאחרים.

מצות הנפת הלויים מלפני שפאשר אדם נאמן הוא מליד את השני ואינו מרגיש שזה בא על חשבוננו...

אולם אדם שלובש משקפים שרואות אך טוב תמיד, הוא יראה טוב גם אם יש קשי מסים, הוא ישמח ויהיה מאשר מכך שהוא חי ונושם בכוחות עצמו, בזכות הגדולה להיות יהודי ולהשתדל לעשות את רצון ה', בזה שיש לו אשה וילדים והוא לא הומלס, הוא יתפעל מכך שהוא יכול ללכת ואין לו נזון שרירים, הוא ישמח בכך שיש אכל ברוח, ועוד טובות רבות שה' מרעיף עליו. ואדם כזה נעים לשהות במחצתו, כי תמיד הוא נותן ומפרגן לאחרים ותמיד הוא רואה בהם טוב.

חז"ל דורשים על הפסוק "מה יתאונן אדם חי - דיו חיים שנתתי לו", ופרש רש"י "למה יתרעם אדם על הקורות הבאות עליו, אחר כל החסד שאני עושה עמו שנתתי לו חיים ולא הבאתי עליו מיתה". אין ספק שכל קשי מיסר ומצער מאד, אולם עלינו לשמוח שאין לנו דברים קשים יותר. בל נעשה עסק כל היום מהקשיים למיניהם ולא נתרעם בפרט אם זה רק בזיונות ולא מחלה בגוף, הן אמת שעל האדם לעשות הכל שלא להתיסר, ואם מצערים אותו עליו לנקט בכל הכלים העומדים לרשותו בכדי שלא ינזק ויצטער מהעומדים כנגדו, אולם כשיש כבר לאדם קשיים ראוי לזכר שאף אחד לא חי כאן לנצח ולא לעשות עסק מאנשים שגם כך יחלפו ומזמנים שגם כך יעברו.

ולפיכך נצטוונו לברך ברכות רבות לפני כל הנאה, היות שאדם צריך להתרגל לברכה, להתבונן בכל הטוב שהוא מקבל ולא לראות זאת כמובן מאליו. כאשר אנו מברכים 'בורא נפשות רבות' נתבונן על הילדים - הפרות המתוקים שה' בא עבורנו, על האשה, על רבותינו מאירי דרכנו, ההורים, החברים, וכן הלאה. כל פעם נחשב על דבר חדש, וכך נהיה בקשר של אהבה ושמחה עם הבורא יתברך שהוא טוב ומטיב לכל, וכאשר נחיה ברוח זו נהיה מאשרים ושמחים בחלקנו הטוב בזה ובכא.

מלא נסיונות, לכל אחד ואחד יש קשיים ובעיות, וזה בדיוק הנסיון שלנו - האם נתלונן או שנשמח.

זה שפרשתנו פותחת במה שנחלשה דעתו של אהרן על שלא היה עם הנשיאים בחנכת המזבח, ואמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם - שאתה מדליק ומיטיב את הנרות. אהרן הכהן חשש שמא בגלל חטא העגל ה' לא חפץ שישתתף בקרבנות חנכת המזבח, פעננו שמוכא בתורת כהנים שכיון שראה אהרן שלא ירדה שכונה בזמן חנכת המשכן, היה מצטער ואומר יודע אני שפעם הקב"ה עלי ובשביילי לא ירדה שכונה לישראל וגו'. ולפיכך נסמכה פרשה זו לפרשה זו הכתרת הלויים תחת הבכורים שנפסלו מלכהו בחטא העגל.

אולם הקב"ה אמר לאהרן שלך גדולה משלהם, דוקא חלישות הדעת שהיתה לאהרן שמראה על נאמנותו לה' - שלא התרעם אלא הרגיש עצמו כל כך שפיל וכביכול לא ראוי, זה מה שעמד לו. וכמו שבאר הרמב"ן שהדלקת הנרות מסמל לנרות חנכה שמאירים בזמנים החשוכים, כאשר הכל נראה חסר תקווה בעמק ההסתרה שבגלות - אנו מאירים את אור האמונה, שחלילה לנו לא מתרעמים על הקשי, אלא אדרבא מאירים את כל הטוב וההשגחה שה' משגיח ומרחם עלינו ועתיד לגאול אותנו מרב אהבתו אלינו.

אחר כך נאמרה מצות הנפת הלויים, שבו אנו רואים את ההכתרה של הלויים תחת הבכורים, ואנו למדים מכך שכאשר אדם עושה את רצון ה' וממליך את השני ואינו מרגיש שזה בא על חשבוננו - זה מראה שהוא נאמן לה'.

אחר כך נאמרה פרשת פסח שני, שבו מבאר שהאנשים שהיו טמאים לנפש אדם לא באו בטענות על משה למה הצרכו להטמא וכך לא לעשות את הפסח, אלא שאלו למה נגרע, אנו מבקשים לעשות את הפסח. ועל ידם נתחדש חדוש מיחה, שאפשר לקיים מצוה גם לאחר זמן המצוה, כי כאשר אדם לבו טהור לפני ה' ואינו מתרעם, אזי ה' מחדש עבורו דברים חדשים כרצונו הטוב.

אחר כך נאמרה פרשת המסעות שכלל ישראל נסעו וחנו על פי ה', היסוד של המסעות, שעל כל יהודי לדעת שכל מה שעובר עליו זה על פי ה'. לפעמים כלל ישראל היו צריכים לפרק את האהל מיד כשסימו לבנותו, וכל זה בכדי ללמדנו נאמנות לה' בכל מצב, גם כשזה קשה, גם כשלא מובן למה בדיוק עכשו, צריך ללכת למקום אחר; לא באנו לעולם בכדי לעשות את מה שנראה לנו לעשות, אלא את מה שרצון ה' שנעשה, ואם רצון ה' שנגצר - זה מה שנעשה.

אחר כך נאמרה פרשת החצוצרות במסעות במלחמות ובמועדים, ללמד שגם בזמן של שגרה, גם בזמנים של מלחמה וקשי, וגם בזמנים של שמחה - תמיד צריך לדבר עם ה' להודות ולבקש, לחיות את כל הזמנים מתוך קרבת ה', וזה שנאמר אחר כך פרשת "ויהי בנסע הארון" כל אחד ואחד נוסע, ויש אויבים מסביב, ועלינו לבקש "קוּמָה ה' ויפצו איביך" לדבר עם ה' ולבקש ממנו על כל דבר.

אחר כך נאמרה פרשת המתאוננים, שלמרות שהיה להם את המון שהיו בו כל טוב הם התלוננו, כי כאשר אדם לא רואה טוב, גם אם יהיה לו הכל הוא ימצא על מה להתלונן. וה' צוה למשה לקחת

שגזקה תמיד להיות קרובים אליו, וכו' על כל צרכינו שבהנה ושבעתיד.

מראה על חסרון - שרק כשקשה לו הוא נזכר לבקש מה'.

נצטוינו בפרשתנו להריע בחוצרות בזמן של מלחמה, וכתב הרמב"ם "מצות עשה מן התורה לזעק ולהריע בחוצרות על כל צרה שלא תבוא על הצבור". התורה הקדושה מצוה את האדם לזעק לקב"ה, לפנות אליו ולדבר אתו על כל צרכנו, ונסמך לקב"ה מצות תקיעה בחוצרות "ביום שמחתכם ובמועדיכם", שמסמל על זעקה של הודאה מרב טוב, ללמדנו שנסמך לתפלה הודאה, היות שבאשר אדם מבקש רק מתוך קשי וצעה זה

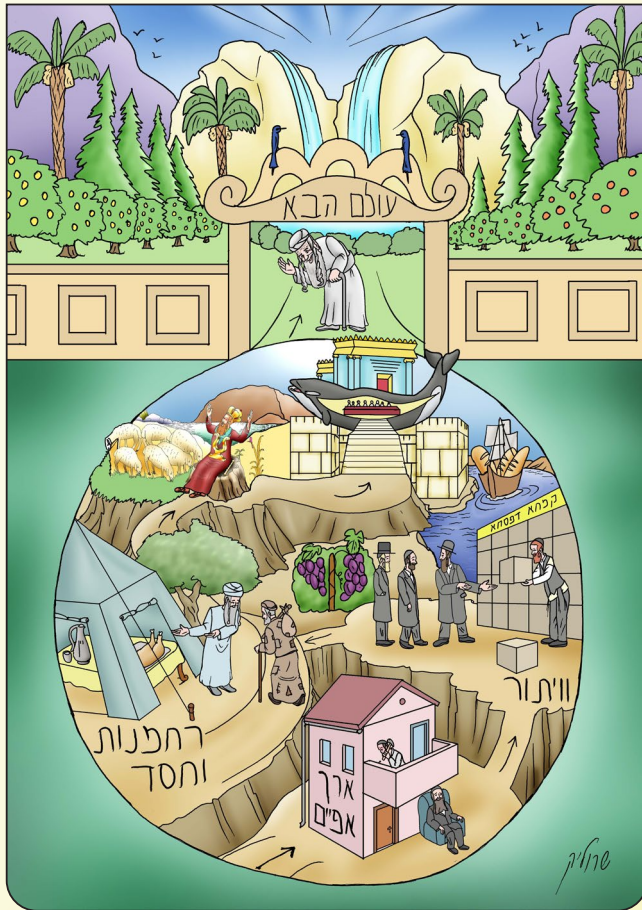
נקדים תפלה לפני שזקוקים לישועה כגון שלפני שנולד לאדם ילדים נבקש שיהיו עובדי ה' ושיצליחו, שיהיו בריאים בגופם ונפשם, מלבד מה שהתפלה פועלת ומביאה לאדם הצלחה לדורי דורות, היא גם מקשרת את האדם עם הבורא יתברך וה' יושב ומצפה שגפנה אליו ונבקש ממנו על כל משאלות לבנו.

ולפיכך נצטוינו לסמוך גאולה לתפלה, לפני שאדם נגש להתפלל, עליו להתבונן בכל הטוב שה' נתן לנו, שהציל אותנו ממות, שהציל את אבותינו ושהביא אותנו לארץ הקדש, שלא נטמענו בין אמות העולם, ולא נסחפנו אחרי אותם שאינם שומרים תורה ומצוות רח"ל - להודות לקב"ה ורק אחר כך לבקש

פנינים מצויירים

"ומגיד לאדם מה שחוו" - אפלו שיחה קלה שבין איש לאשתו עתיד לתו עליה את הדין - כאשר אדם מפרגן מלים טובות בבית, הוא יקבל על כך חיי נצח.

חז"ל מספרים על בתו של רבי עקיבא שהיתה צריכה להפטר ביום חתנתה, ובזכות מעשה חסד שעשתה עם העני נצלו חיייה. לפעמים אדם ממהר מאד ומישהו בדיוק מבקש ממנו טובה, או שאדם רוצה להספיק דבר מסוים ומישהו בדיוק מבקש לשוחח עמו ולפרק לפניו את אשר בלבבו, ועלינו לדעת שלא אנו עושים חסד עם הנזקק, אלא הוא עשה עמנו חסד. כענין שמובא במגלה שהיה נראה שבעז עשה חסד עם רות והאמת שבזכות רות זכה להקים את כל מלכות בית דוד ביום האחרון ולשים לעצמו שארית לנצח נצחים תחת כל ששים בניו שנפטרו.

בפרשתנו ישנה מצוה מאד מענינת - מצות הנפת הלויים, ורמז בזה לרומם ולגדל כל יהודי ויהודי. וזה המבחו שלנו בחיים להיות עם עין טובה, לראות שהשני נבחר להיות לוי לשמש לפני ה', ולרומם אותו ולתת לו את הגדלה בשמחה. הן אמת שזה נסיון מאד קשה, לראות שלשני יש ילדים מצלחים או שהוא התחתן או שיש לו פרנסה ברוח בזמן שאדם עצמו מצפה לכל זה וישועתו בוששת מלבא, אולם עלינו לדעת שזה הנסיון שלנו, ה' בוחן את האדם כיצד הוא מתנהג בזמן הזה, אם הוא עומד במבחו ומפרגן לשני בעין טובה - ה' נותן לו כל טוב.

וזה מה שאנו למדים ממגלת רות שאלימלה, מחלוון וכליון לפי דרגתם הגדולה לא עמדו בנסיון, ובזמן של רעב וקשי היה קשה להם לתת לאחרים, ולפיכך הם נפטרו. מאידך בעז, נעמי ורות

נתברכו בעין טובה, הם לא חפשו בטובת עצמם, ולכן הם זכו להקים את מלכות בית דוד שהיה טוב ואי'.

היה מעשה שאדם יצא לרכבו בכדי להביא משהו לחברו וגלה ששכח שם את אחד הילדים, כי ה' העמיד אתו במבחו והוא עמד בזה בגבורה. לפעמים נגזר על האדם ענש, ובזכות מעשה חסד, בזכות התגברות על המדות הוא זוכה להנצל מכה. דוקא כשקשה, דוקא כשאדם מרגיש שהוא לא מסוגל לומר ולתת למי שדוחק אתו הצדה אז זה הגדלה להתעלות ולתת הרגשה טובה. וזכנו ה' לזכר תמיד שאנו בעולם של נסיון, וכך יהיה לנו כח לעמד בקשיים ובנסיונות ולזכות לכל טוב בזה ובכא.

וזה מה שאמרו חז"ל שאלו ידעו בעז שהתורה תכתב עליו ויאצטב לה קלי" הוא היה מכין לה עגלים מפסמים. חז"ל מזהירים אתנו שכל מעשינו בספר נכתבים, כל דבור טוב, כל שיחה נאה כדגמת שיחת בעז, נעמי ורות, הכל נכתב במגלה; ואדם צריך להיות חכם ולכתב דברים טובים על ידי שידבר דבורים טובים עם בני ביתו ועל ידי שיתן לאחרים בעין טובה. חז"ל דורשים על הפסוק

המצב של בנו.

דוד שנגש אלי פחמש עשרה שנה קדם לכו, ואמר לי דברים שמהדהדים באזני עד עכשו, כשהוא הבחין בי הוא נגש אלי לחץ את ידי בתמימות ואמר לי 'דע לך שכל מה שאתה רואה כאן זה בזכותך', יום קדם שנגשתי אליה בזמנו, יוסלה סכס עם חבר שהם ילכו לעבד יום שלם במקום שלא שומרים תורה ומצוות, ואתה הצלת אתו ברגע האחרון, אני לא רוצה לדמין מה היה אם היום, אלו לא מרבית אתו באותו זמן.

אני מעלה את הדברים על גבי הגליון בכדי שגדע לפקח עינים על האנשים שבסביבתנו, לפעמים זה תלמידים, לפעמים זה שכן מסים או חבר שעובר זמנים של קשי והעבודה שלנו לא להתעלם ולא לחשב רק על עצמנו, אלא להאיר פנים ולסייע לכלם, וכך לזכות לחיי נצח בזה ובכא.

היו פה ושם כמה ימים שהוא לא בא ללמודים, כששאלתי אתו למה הוא מחסיה הוא הביא לי אשור מהוריו שהוא נעדר בידענתם, פה ושם הוא היה קצת מתפרץ ולא מתנהג כראוי ואני הענשתי אתו בהתאם, לא קשרתי את כל מה שראיתי אצלו, וחשבתיו שהוא פשוט ילד רע שצריך לתת לשנה לעבר בלי להתעמת אתו יותר מדי. כך חלפו להם השבועות והחדשים, הייתי עסוק עם שאר ילדי הכתה ועם כל מיני אתגרים שהיו לי באותה תקופה, ואותו ילד נדחק לירכתי מחי.

יום אחד בימים שאחרי חנכה בעת שהלמודים הסתימו, יצאתי משערי התלמוד תורה לכוון רכבי, לפתע נגש אלי אברך ושאל אותי אם אני הרבה של כחה ז', כשהשכתי בחיוב, הוא שאל אם אני המלמד של יוסלה, אמרתי לי שכן, ואז הוא אמר אני רוצה לשוחח אתך מספר דקות, וכך היו דבריו, 'אני אח של אמא שלו, המצב בבית לא פשוט, אני לא יכול כל כך לפרט אבל הילד סובל מאד וקשה לו בבית, הוא הילד הקטן, כל האחים שלו כבר בישיבות גדולות והוא נאלץ לשאת את ההתמודדות הלא קלה שבבית על גבו החלוש והכאוב', הוא לא האריך על המצב אבל הוא סים את דבריו ואמר, 'אני חשב שבתור מלמד עליך לראות איך אפשר להציל את הנשמה של הילד הזה, שלא תלך לאבוד, גם כך הוא מסתובב רבות ברחוב ולא מגיע ללמודים, ואני לא יודע מה יהיה אתו בהמשך'.

אמרתי לו שאשתדל לסייע, והמשכתי לרכב, האמת שהדברים שיצאו מלבו הכאוב של הדוד נפלו עלי כרעם ביום בהיה הרגשתי צביטה חזקה בלב, שאלתי את עצמי היכן הייתי עד עכשו, האם אני בא ללמודים רק בכדי ללמד ולקבל משכורת בלבד, היכן הלב היהודי שלי, למה לא חשבת יותר על הילד הזה שכל הסימנים מעידים שהוא במצוקה, למה לא סייעתי לו.

באותם זמנים לא היה כל כך את המשג של אבחונים וטפולים רגשיים, ואני החלטתי לקחת את הילד הזה כפרוייקט, פניתי לבורא עולם ואמרתי, 'רובנו של עולם הפקדת בידי ילד עם נשמה טהורה שעובר מעברים לא קלים, אני מצטער מאד שלא מספיק עמדתי לו לעזר, ואני מבקש ממך שתתן לי כח ודעת איך לסייע לו, כשהגעתי לבית הייתי נסער במחשבותי, כשרעיתי שאלה אותי מה קרה ספרתי לה על אתו ילד, היא הציעה שנזמין אתו אלינו למחרת בסיום הלמודים, היא יצרה קשר עם אמא של הילד והיא הסכימה בחפץ לב שהילד יבוא אלינו.

למחרת בסיום הלמודים קראתי ליוסלה ואמרתי לו שהיום הוא יצטרף אלי, ראיתי אשר על פניו, כשהגענו הביתה, הילדים שלי קבלו אתו בחביבות והוא קבל ארוחה מזינה, אחר כך הכנסתי אתו לחדר שבו אני מכין את החמר שאני אמור ללמד למחרת, ואמרתי לו שאני ישמח אם הוא ילמד אתי את מה שנלמד למחרת בכחה, הוא שמח מאד, כך כל יום הוא בא אלי הביתה ולמדנו יחד, ב"ה הוא התחבר לילדי וזה ממש החיה אתו, גם בלמודים, הוא הלך והשתפר, וכך גם בחברה, בשנה שאח"כ המשכתי ללמד אתו, מהתלמוד תורה הוא עלה לשיבה טובה, וכיום הנו אברך בעל משפחה מברכת ומפארת.

הקשר בגנו נמשך עד היום, בברית של בנו הבכור הבחנתי באתו

ווארט לשולחן שבת

"לכל עדה בישראל יש חלק חשוב בעבודת האל"

"אלה מסעי בני ישראל לצבאתם ויסעו"

אמר מרן החפץ חיים זיע"א, שכפשו שבצבא יש לכל פלגה את שיטות הלחימה שלה, כמו כן בכלל ישראל שהם צבא ה', יש לכל עדה את התפקיד והדרך שלה בעבודת ה', ועל כן הגם שכל עדה צועדת בדרך אחרת, בסופו של דבר כלם מתכוננים לשם שמים וזה העקרה, וכיון שכל אינו מקום למחלקת בין קהלות ועדות שונות, וכן אינו מקום לריב על מנהגים שונים, כיון שעיקר רצון ה' זה שנהיה באחדות ובשלום זה עם זה.

האהבה ההדדית שבינינו לאבינו שבשמים

"אל מול פני המנוחה יאירו שבעת הנרות"

במדרש רבה (תולדות סה) מובא המעשה ביוסף משייתא, שביזמן שונקנסו הרומאים לבית המקדש, בקשו ממנו להפגס ולהוציא את המנוחה הטהורה, ואכן כך עשה, ברם כשבקשוהו להפגס בשנית לא הסכים, והגם ששכנעו אותו בכל מיני פתויים, לא התרצה להם, וכל זה מחמת שהוא קבל את האור של המנוחה הטהורה, שזה הטוב המאיר בכל אחד ואחד, ועל ידי כך שב בתשובה שלמה לפני הקב"ה, והוא אכן מת על קדוש ה' במיתה משנה ואכזרית, ואת הכל עשה באהבה עצומה הנובעת מהקשר ההדדי והעמק שבינינו לקב"ה.

מכאן נלמד שברב רחמי ה' יתברך עלינו, אזי כשאדם נופל מתעוררים רחמים מרבים ונסתרים מאתו יתברך, שהם בלי טעם אלא מאהבתו אלינו בלבד, וכאב לבנו יחידו, שעל ידי כך באפשרותו של כל אחד ואחד לשוב לקב"ה בין רגע, והעקר שיאמר 'אבא אני אתך ואוהב אותך וחפץ לעשות את רצונה ועל כן אבקשך שתקרבני אליך' וישוב בתשובה שלמה.

